

De la intrarea triumfală la răstignire

Pentru studiul din această săptămână, citește: Luca 19:28-40; 45-48; 20:9-26; Zaharia 9:9; Matei 21:12-17.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea.” (Luca 19:41)

Ultima săptămână din viața Domnului Isus pe pământ s-a desfășurat în Ierusalim și a fost marcată de mai multe evenimente importante: intrarea triumfală, plânsul Său pentru cetatea nepăsătoare, curățirea templului, uneltirea împotriva Sa, trăirile de la ultima cină și agonia din Ghetsimani, simulacrul de proces, răstignirea și, în final, învierea Sa. Nici înainte și nici după aceea nu a mai fost vreo cetate martoră la o desfășurare atât de dramatică a istoriei, care a adus la apogeu conflictul dintre bine și rău, însă numai Isus a înțeles semnificația a ceea ce se petrecea.

Isus trecuse de multe ori prin Ierusalim. Matei, Marcu, Luca și Ioan consemnează cu toții prezența Sa în Ierusalim la vârsta maturității și mai ales în Săptămâna Patimilor. Luca amintește mai multe ocazii foarte cunoscute: înfățișarea pruncului Isus la templu (Luca 2:22-28), dedicarea Sa la vârsta de doisprezece ani (vers. 41-50), a treia ispită, când Diavolul L-a așezat pe streășina templului (cap. 4:9-13). Însă atenția sa, ca și a celorlalți evangheliști, este îndreptată cu precădere spre ceea ce s-a întâmplat în ultima săptămână din lucrarea lui Isus.

Domnul Isus S-a născut în Betleem, a crescut în Nazaret, i-a învățat pe oameni, a predicat și a făcut vindecări în Galileea, Samaria, Iudeea și Perea. Totuși o singură cetate a rămas constant în atenția Sa: Ierusalimul. Domnul Isus „Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim” (Luca 9:51). Intrarea Sa în cetate a marcat cea mai dramatică și mai importantă săptămână din istoria lumii. Săptămâna aceasta a început cu marșul Său regal și s-a încheiat cu moartea Sa pe cruce, prin care cei care erau vrăjmași au fost „împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său” (Romani 5:10).

1. Imaginează-ți entuziasmul ucenicilor, care, cu ocazia intrării triumfale a lui Isus în Ierusalim, credeau că El Se va urca pe tronul lui David. Ce lecție importantă despre falsele așteptări putem desprinde din această relatare? Luca 19:28-40

La nașterea lui Isus, magii din Răsărit au venit la Ierusalim cu întrebarea răscolitoare: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?” (Matei 2:2). Și acum, cu câteva zile înainte de răstignire, ucenicii și mulțimile s-au înghesuit în cetate, iar cerul de deasupra Ierusalimului a răsunat de aclamația: „Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului!” (Luca 19:38).

Scena aceasta impresionantă era o împlinire a profeției: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe” (Zaharia 9:9). Cu toate acestea, Domnul Isus știa că acest marș istoric, care a început cu osanale, avea să se termine curând cu evenimentul de pe Golgota, unde avea să rostească acele cuvinte de triumf: „S-a isprăvit!”

Deși toate s-au împlinit conform planului făcut de Dumnezeu din veșnicie, ucenicii erau atât de înrădăcinați în tradițiile, învățăturile și așteptările vremii și ale societății lor, încât nu au luat deloc în seamă avertizările Sale cu privire la evenimentele acestea și la însemnătatea lor.

Domnul Hristos le-a vorbit, dar ei nu au ascultat. Sau au ascultat, dar afirmațiile Sale erau atât de diferite de așteptările lor, încât, pur și simplu, nu le-au încăput în minte. Ce putem face pentru a evita greșeala pe care au făcut-o ucenicii?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă semnificația intrării triumfale a Domnului Isus în Ierusalim.

La nivelul sentimentelor: Să aprecieze impactul spiritual al lucrării lui Isus în Ierusalim.

La nivel practic: Fiecare membru al grupei să îndepărteze tot ce nu este după voia lui Dumnezeu în viața personală.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Isus în Ierusalim

- A. De ce a intrat Isus în Ierusalim? Cum a fost întâmpinat în cetate? Care este semnificația profetică a intrării Sale?
- B. De ce a plâns Isus pentru Ierusalim? Care a fost semnificația curățirii templului?
- C. Cum a făcut Isus distincție între cerințele lui Dumnezeu și cerințele cezarului? Care sunt deosebirile dintre Paște și Cina Domnului?

II. Lecții din lucrarea lui Isus în Ierusalim

- A. Ce primire I-ai face lui Isus dacă ar veni în casa ta, în biserica ta? Ce schimbări ar trebui să faci?
- B. Pentru ce lucruri din viața, familia sau biserica ta ar plânge El?
- C. Cum te raportezi la semnificația, scopul și cerințele serviciului Sfintei Cine?

III. Pe urmele lui Isus în Ierusalim

- A. Isus a plâns pentru cetate. Tu cum reacționezi când observi defecte la membrii familiei, ai societății sau ai bisericii tale?
- B. Permite-I lui Isus să curățească templul inimii tale! Cum Îl poți invita să locuiască în ea neîntrerupt?
- C. Cum te pregătești pentru participarea la Cina Domnului?

Rezumat: Domnul Isus a intrat în Ierusalim nu pentru a lua în primire un tron pământesc, ci pentru a-Și descoperi adevărata misiune: să arate ce înseamnă Împărăția lui Dumnezeu, sfințenia Templului lui Dumnezeu și care era adevăratul scop al Paștelui și să Se ofere ca jertfă pentru păcatele lumii.

Primul lucru pe care l-a făcut Isus după intrarea triumfală, când a plâns pentru Ierusalim, a fost să meargă la templu.

- 2. Citește Luca 19:45-48; Matei 21:12-17; Marcu 11:15-19. Ce ar trebui să ne spună aceste relatări ca indivizi și membrii ai unei biserici, care funcționează – într-un anumit sens – ca un templu? Efeseni 2:21**

Toate cele patru Evanghелиi menționează curățirea templului. Ioan vorbește despre prima ocazie în care Isus a mers la templu după ce Și-a început lucrarea (Ioan 2:13-25), de Paști, în anul 28 d.Hr., iar ceilalți descriu a doua curățire, de la sfârșitul lucrării Sale, tot de Paști, în anul 31 d.Hr. Observăm că lucrarea Sa este încadrată de aceste două curățiri ale templului, fapt ce demonstrează cât de mare grijă a avut pentru sfințenia templului și a serviciilor de acolo și cât de strategic Și-a afirmat misiunea și autoritatea Sa mesianică.

Acțiunile Sale de la templu din prima ocazie și, mai cu seamă, cele din a doua ocazie, cu puțin înainte de moartea Sa, ridică o întrebare interesantă: Deși știa că avea să moară în curând, deși știa că templul și serviciile lui aveau să fie desființate în curând, Domnul Isus i-a alungat de acolo pe cei care îl profanau prin negoțul lor. De ce nu a lăsat lucrurile așa cum erau, dacă, oricum, în curând, templul avea să devină inutil și, peste câțiva ani, avea să fie dărâmat?

Nu ne este dat răspunsul la această întrebare, dar motivul cel mai probabil este acela că templul mai era totuși casa lui Dumnezeu, mai era încă locul unde se descoperea planul de mântuire. Templul și serviciile lui îndeplineau un rol important, deoarece îi ajutau pe evreii credincioși să înțeleagă cine era Isus și ce avea să însemne moartea Sa. Templul îi putea ajuta pe mulți să vadă în Isus pe „Mielul junghiat” (Apocalipsa 13:8).

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasaj de studiat: Luca 19:28-40

Ideea de bază: Isus a intrat în Ierusalim „în Numele Domnului” (Luca 19:38).

Smerenia și sărăcia au fost soarta Creatorului acestei lumi când a venit pe pământ. S-a născut într-o iesle de împrumut. A intrat în Ierusalim pe un măgăruș împrumutat. A instituit Sfânta Cină într-o cameră împrumutată. Ce învățăm de aici despre sărăcie și smerenie?

De discutat

Citiți în Filipeni 2:6-11 despre smerirea și înălțarea lui Hristos. Ce ne spune această cale a smeririi despre natura Împărăției Sale?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Împăratul și cetatea

(Revezi împreună cu grupa Luca 18:28-43.)

Isus a acordat o mare atenție cetăților din vremea Sa. Așa a reușit să ajungă la bogați și la săraci, la cei bolnavi și cu inima zdrobită, la conducători și la oamenii asupriți. Evangheliile leagă viața și activitatea Sa de multe cetăți. El S-a născut în Betleem (Luca 2:4). A făcut prima minune în Cana (Ioan 2:1). A aplicat la Sine profeția mesianică a lui Isaia în Nazaret (Luca 4:16-21). În Capernaum i-a chemat pe primii ucenici și a făcut multe minuni (Luca 4:31-39; 5:1-11). În Betania se afla casa prietenilor Săi Maria, Marta și Lazăr (Ioan 11:1). În Cezareea lui Filip, Petru a mărturisit divinitatea Sa (Luca 9:18-20). Lângă Nain l-a înviat pe fiul unei văduve (Luca 7:11-16). În străvechiul Ierihon a vindecat un orb și l-a făcut ucenic pe Zacheu (Luca 18:35-43; 19:1-10).

Cu toate acestea, gândul Său se îndrepta mereu către Ierusalim (Luca 9:51; 13:22). Cetatea Ierusalim a devenit centrul politic, cultural și religios al regatului în timpul domniei lui David (2 Samuel 5 și 6), iar după construirea templului de către Solomon, a intrat în istorie sub numele de „cetatea Dumnezeului nostru” și „bucuria întregului pământ” (Psalmii 48:1,2). Acum, Isus „Și-a îndreptat fața hotărât să mear-

Pilda vierilor (Luca 20:9-19) ne dă o lecție despre istoria răscumpărării. În centrul acestei istorii se află Dumnezeu și dragostea Sa neîntreruptă pentru păcătoși. Deși a fost adresată în mod special conducătorilor iudei din vremea Sa („pricepuseră că Isus spusese pilda aceasta împotriva lor” [vers. 19]), ea se aplică și altora, care, indiferent de epocă sau de biserică, au beneficiat din belșug de dragostea lui Dumnezeu și de încrederea Sa. De aceea, El este îndreptățit să aștepte roade pe măsură de la cei cărora le-a încredințat asemenea responsabilități.

3. Citește Luca 20:9-19. Cine crezi că se află, în zilele noastre, în pericolul de a face aceleași greșeli ca personajele din această parabolă? De ce?

În loc să-I aducă lui Dumnezeu în dar roadele iubirii și ale credinșiei lor, îngrijitorii viei Sale L-au lepădat și I-au înșelat așteptările. Cu toate acestea, Dumnezeu, Stăpânul viei, a trimis la ei rob după rob (vers. 10-12), profet după profet (Ieremia 35:15), ca semn al iubirii Sale statornice, din dorința de a-i convinge de responsabilitatea lor. Însă fiecare profet a devenit victima respingerii: „Pe care din proroci nu i-au prigunit părinții noștri?” (Faptele 7:52).

Istoria sacră este o lungă poveste de dragoste. Tragedia a lovit iar și iar, dar, în cele din urmă, Dumnezeu avea să triumfe. Răstignirea avea să fie urmată de înviere. Piatra lepădată avea să fie pusă în capul unghiului marelui templu în care aveau să se adune toți copiii Domnului, poporul Său, format din toți cei răscumpărați – bogați și săraci, evrei și neamuri, bărbați și femei. Ei vor intra în „via” Sa și se vor bucura de „roadele” ei pentru totdeauna.

Poate că astăzi nu avem profeți pe care să-i persecutăm, dar am fi probabil în stare să-i respingem pe mesagerii Domnului la fel ca oamenii din vechime. Ce putem face pentru a ne feri de această atitudine?

gă la Ierusalim” (Luca 9:51) pentru a-și împlini misiunea, oferindu-și viața ca jertfă de ispășire pentru păcatele lumii.

Pentru a împlini această misiune, Isus, Domnul păcii, a încălecat pe un măgăruș și s-a îndreptat către Ierusalim însoțit de o mulțime de oameni care strigau: „Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului!” (Luca 19:38). În mijlocul strigătelor de laudă, Isus a văzut cetatea și „a plâns pentru ea” (vers. 41). „Priveliștea Ierusalimului a străpuns inima lui Iisus – Ierusalimul care Îl lepădase pe Fiul lui Dumnezeu și batjocorise iubirea Lui, care refuzase să fie convins de minunile Lui puternice și acum se pregătea să-L ia viața. A văzut ce era cetatea aceasta, în vinovăția ei de a-L lepăda pe Răscumpărătorul, și ce ar fi putut să fie, dacă L-ar fi primit pe Acela care era singurul în stare să-i vindece rana. El venise să o mântuiască. Cum putea să o părăsească?” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 576

De discutat

Descrierea pe care o face Luca intrării triumfale (Luca 19:28-44) conține câteva remarci profunde și prezintă câteva scene sugestive: „Domnul are trebuință de el” (vers. 34); „oamenii își așterneau hainele pe drum” (vers. 36); „pietrele vor striga” (vers. 40). Ce relevanță au aceste descrieri și afirmații pentru timpul în care trăim?

II. Cina Domnului

(Revezi împreună cu grupa Luca 22:14-23.)

În Ierusalim, Domnul Isus a instituit Sfânta Cină. Dintre multele lecții pe care ni le transmite Sfânta Cină, una se remarcă într-un mod deosebit: reconcilierea familiei cerești cu familia pământească. Pe fondul competiției dintre ucenici și al ambițiilor lor egoiste de a ocupa locurile de frunte (Luca 22:24-27), când ei urmau să-L tăgăduiască și să-L trădeze foarte curând (vers. 47,48,56-62), când ei erau atât de nepregătiți pentru moartea Sa (vers. 49), Isus a instituit Sfânta Cină. Masa de Paște era un memorial impresionant al eliberării oferite de Dumnezeu și un simbol al apropierii, al familiei și al unității. Domnul a luat acest simbol și i-a conferit forță spirituală, făcându-l să reprezinte misiunea de reconciliere cu neamul omenesc, pentru care a purtat crucea.

4. Cum putem aplica învățătura Domnului Isus din Luca 20:20-26 la situația noastră, în țara în care locuim?

În timpul Domnului Isus, taxele impuse de Roma erau un motiv de reacții violente. Potrivit lui Iosif Flaviu, în jurul anului 6 d.Hr., Iuda Galileeanul, capul unei răscoale, a declarat că a plăti bir cezarului era un act de trădare față de Dumnezeu. Taxele constituiau cauza declanșării periodice a revoltelor împotriva romanilor. Pe un fundal atât de sensibil, întrebarea dacă se cuvenea ca ele să fie plătite dezvăluia motivațiile ascunse ale celor care au pus-o: dacă ar fi spus că se cuvenea, Isus Se așeza de partea Romei, dovedind astfel că nu putea fi împăratul iudeilor așa cum declaraseră mulțimile cu ocazia intrării Sale în Ierusalim; dacă spunea că nu se cuvenea, însemna că Se alinia la modul general de manifestare al galileenilor, declarând astfel că stăpânirea romană era nedreaptă și riscând să fie acuzat de trădare. Ei speraseră să-L încolțească prin această întrebare și să nu-I mai lase nicio portiță de scăpare.

Totuși Domnul Isus le-a citit intențiile. A luat un ban, a arătat spre chipul cezarului de pe el și a dat următorul verdict: „Dați dar cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Luca 20:25). Viața sub conducerea cezarului și folosirea banilor cu efigia lui pentru trebuințele zilnice impun o obligație față de el. Dar mai există și o altă obligație, mai importantă, care derivă din faptul că suntem creați după chipul lui Dumnezeu și din faptul că Lui Îi datorăm loialitatea supremă.

„Replica lui Hristos nu a fost o eschivare, ci un răspuns sincer la întrebare. (...) El a declarat că, din moment ce trăiau sub protecția puterii romane, trebuiau să-i acorde acelei puteri sprijinul cerut, atâta timp cât lucrul acesta nu venea în conflict cu o îndatorire mai înaltă. Însă, deși erau niște supuși pașnici față de legile țării, ei trebuiau să fie în primul rând supuși lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 602

Cum putem fi niște buni cetățeni ai țării noastre și, totodată, buni cetățeni ai cetății cerești „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10)?

Refacerea relației și a părtășiei este cea mai clară dovadă a puterii Evangheliei. Biserica primară a înțeles acest lucru foarte bine când comemora Sfânta Cină în cadrul întâlnirilor de părtășie. Evreu și păgân, om liber și sclav, bărbat și femeie, se adunau să se închine Domnului. Acolo au descoperit familia lui Dumnezeu.

„Având în vedere că este o pâine”, le scria Pavel corintenilor, „noi, care suntem mulți, suntem un trup, căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (1 Corinteni 10:17). Împărtășirea cu pâine și cu vin nu asigură minunea unității. Însă, dacă ceea ce simbolizează pâinea și vinul – moartea lui Isus pentru păcatele noastre – devine preocuparea noastră fierbinte în gând și în faptă, în viață și în relațiile cu ceilalți, în muncă și în închinare, atunci unitatea dintre noi va deveni o realitate, fiindcă, prin jertfa de pe cruce, „zidul de la mijloc” care ne despărțea (Efeseni 2:14) s-a surpat și noi nu mai suntem „nici străini, nici oaspeți ai casei, ci... împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (vers. 19; vezi și vers. 14-22). Unirea aceasta o sărbătorim atunci când ne strângem în jurul mesei Domnului.

3. APLICAȚIA

Primul lucru pe care l-a făcut Isus după ce a intrat în Ierusalim a fost să meargă la templu și „să scoată afară pe cei ce vindeau și cum-părau în el”, zicându-le: „Este scris: «Casa Mea va fi o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari” (Luca 19:45,46). Sfânta Lui indignare s-a ridicat ca „focul topitorului” (Maleahi 3:2) împotriva fraudei financiare, a comercializării animalelor de jertfă, a exploatării pelerinilor săraci și a disprețului general față de sfințenia templului. El i-a scos afară pe negustorii neevlavioși și a curățit templul. Numai El avea autoritatea de a numi templul „Casa Mea... o casă de rugăciune”.

Întrebări pentru meditație

- Ar fi posibil ca și locul de închinare la care mergem astăzi să se transforme într-un loc nesfânt?
- Cum putem păstra sfințenia acestui loc?
- Cum putem susține responsabilitatea morală la nivel individual și în viața colectivă a bisericii lui Dumnezeu?

5. Ce semnificație are faptul că Cina Domnului a avut loc de Paște? Luca 22:13-20

Isus a instituit Cina Domnului cu ocazia sărbătoririi Paștelui. Paștele arată neputința omului în contrast cu marea putere a lui Dumnezeu. Israeliiților de atunci le era tot atât de imposibil să se elibereze singuri din robia egipteană cum ne este imposibil nouă, astăzi, să scăpăm singuri de consecințele păcatului. Dumnezeu le-a dat eliberarea ca dar oferit din dragoste și îndurare și erau datori să le spună despre ea copiilor lor, din generație în generație (Exodul 12:26,27). Eliberarea lor a fost ancorată în istorie prin actul răscumpărător al lui Dumnezeu. Eliberarea omenirii din păcat este ancorată în evenimentul istoric al răstignirii. Isus este Mielul, Jertfa de Paște pentru noi (1 Corinteni 5:7).

Cina Domnului ne amintește că „în noaptea în care a fost vândut” (1 Corinteni 11:23), noaptea de dinaintea crucificării, Isus le-a adresat ucenicilor un mesaj solemn pe care să și-l amintească mereu: pâinea și vinul sunt simbolurile trupului Său, care urma să se frângă, și al sângelui Său, care urma să se verse spre iertarea păcatelor (Matei 26:28). Moartea Sa a fost singurul mijloc pentru răscumpărarea noastră din păcat. Ca să nu uităm că moartea Sa este măsura luată de Dumnezeu pentru mântuirea noastră, Isus a rânduit Cina Domnului și a poruncit să fie serbată până la revenirea Sa (1 Corinteni 11:24-26).

Afirmația lui Isus despre sângele Său vărsat „pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28) trebuie amintită până la sfârșitul istoriei. Ignorarea ei și alegerea unui alt mijloc de mântuire înseamnă a-L tăgădui pe Dumnezeu și a respinge calea de mântuire oferită de El.

Sunt aici două lecții majore (între multe altele), care trebuie rememorate la masa Domnului. „Hristos a murit pentru noi” este prima. A doua lecție este aceea că, în virtutea morții Sale, care ne-a adus în părtășie unii cu alții, alcătuim împreună un singur trup. Serbând Cina Domnului, suntem biserica răscumpărată a lui Hristos din timpul sfârșitului, așteptând revenirea Sa. Până atunci, Cina ne aduce aminte că istoria are un sens și că viața are o speranță.

Ce produce în sufletul tău mesajul care însoțește sărbătorirea Cinei Domnului? Cum reflectă participarea ta la acest act importanța pe care i-o acorzi? Participi de fiecare dată sau doar uneori?

Întrebări aplicative

- Gândește-te la scena de la Templul din Ierusalim și compar-o cu ceea ce se petrece în biserica de astăzi. Cum ne scoatem și noi „la vânzare” credința și loialitatea? Cum folosim religia ca să obținem profit, prestigiu și poziții?

- Întreabă-te: Este viața mea o peșteră de tâlhari sau o casă de rugăciune? De ce?

4. UN GÂND DE ÎNCHEIERE

David și Ion sunt membri ai aceleiași biserici de mai mulți ani. Sunt prieteni buni și, de multe ori, iau masa împreună în Sabat sau merg împreună la picnic. Copiii lor învață la aceeași școală și sunt buni prieteni.

Cu toate acestea, într-o zi, în urma unui incident minor, între David și Ion are loc un schimb de vorbe dureroase. Ieșirile împreună se răresc, copiii lor nu se mai joacă împreună, iar soțiile nu mai vorbesc una cu alta la telefon. Cele două familii bat în retragere.

Dar vine Sfânta Cină și apare dilema: Ce să facem? Sunt două variante: (1) Să nu mai mergem la biserică. (2) Să mergem la altă biserică.

David alege a doua variantă, dar, la sfârșitul Școlii de Sabat, când se pregătește să plece la altă biserică, se întâlnește cu Ion și cu familia acestuia. Ei tocmai veneau la biserică.

Ce ar trebui să facă David sau Ion sau unul dintre membrii familiilor lor?

Cum ne ajută Sfânta Cină să rezolvăm un astfel de conflict?

„A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-L primi ca pe un Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele și că suntem desăvârșiți în El. Privind la dragostea Sa, meditănd la ea, adăpându-ne din ea, vom deveni părtași la natura Sa. Ceea ce este hrana pentru trup, aceea trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu ne poate aduce un beneficiu dacă nu o mâncăm, dacă nu devine parte din ființa noastră. La fel Hristos nu are nicio valoare pentru noi dacă nu Îl cunoaștem ca Mântuitor personal. Cunoașterea teoretică nu ne va face niciun bine. Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel încât viața Sa să devină viața noastră. Dragostea Sa și harul Său trebuie asimilate.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 389

Întrebări pentru discuție

1. Ce speranțe false au nutrit ucenicii cu ocazia intrării triumfale a Domnului în Ierusalim? Cum ne putem feri astăzi de o greșală asemănătoare? În privința căror evenimente profetice viitoare am putea să ne facem și noi iluzii?
2. Ce mesaj a transmis Domnul Isus prin izgonirea vânzătorilor din templu? Cum poate fi actualizat acest mesaj pentru zilele noastre? Pe cine crezi că ar izgoni Isus din bisericile creștine de astăzi și ce lucruri crezi că ar „răsturna” El în aceste biserici? De ce?
3. Știind că avea să fie răstignit în curând, iar peste câțiva ani templul urma să fie dărâmat (anul 70) și serviciile lui desființate, de ce nu a lăsat Isus lucrurile așa cum erau? La rândul nostru, de ce trebuie să manifestăm interes și grijă față de scopul real al existenței organizației bisericii, deși știm că această organizație va pieri?
4. În ce a constat necredințioșia vierilor din parabolă? Cui crezi că i s-ar aplica această parabolă în zilele noastre?
5. Ce ne învață exemplul Domnului Hristos cu privire la atitudinea pe care trebuie s-o avem față de autoritățile omenești și față de diversele taxe percepute de acestea?
6. Care este motivul pentru care Mântuitorul a instituit Cina Domnului chiar cu ocazia Paștelui evreilor? Ce învățăm din serbarea Cinei cu regularitate?
7. Cum răspundem, prin participarea noastră la Cina Domnului, filosofiei nihiliste, care neagă orice sens al existenței umane?

12. Lupta cu umbrele (2)

Abba, Mongolia

Prietenul meu se mutase în capitală, găsisese de lucru și devenise creștin. Întors în sat, a încercat să-mi vorbească despre problema mea cu băutura. L-am ascultat de dragul prieteniei noastre, i-am dat dreptate, dar în inima mea îmi băteam joc de sfaturile lui. Credința lui în Dumnezeu mi se părea o prostie.

Daba a aflat că în sat era o grupă de creștini și m-a invitat să merg cu el acolo. Am acceptat pentru el, dar eu mă simțeam stingher. S-a vorbit despre Dumnezeu și mi-am amintit că aveam și eu un Nou Testament. L-am căutat și am început să-l citesc, dar nu pricepeam nimic. Byra, conducătorul grupului de creștini, s-a oferit să mă ajute cu explicații.

Apoi, într-o sâmbătă, am fost cu Daba la o grupă de studii biblice. Daba nu era adventist, dar aceia erau singurii creștini din sat și el dorea părtășie. Mesajul din ziua aceea, despre dragostea lui Dumnezeu, m-a mișcat. Vedeam iubirea lui Dumnezeu în dragostea mamei pentru mine. Când veneam acasă beat, ea mă certa, dar întotdeauna mă și încuraja și mă ajuta la nevoie.

Am continuat să merg la grupa aceea. Pe măsură ce Byra îmi explica pasajele biblice, am început să înțeleg. Acum, citeam Biblia cu plăcere, nu din obligație și nu mă mai puteam opri din citit, atât de dragă îmi devenise! Mi-am predat inima lui Dumnezeu.

De-a lungul anilor, promisesem de multe ori să mă las de băutoră, dar nu reușisem. Daba mi-a spus să mă rog și să cer putere de la Dumnezeu. Când am început să mă rog, vechii mei prieteni de pahar au plecat din sat. Dumnezeu i-a îndepărtat de mine. Apoi m-a scăpat de dorința de a bea și m-a eliberat din lanțurile alcoolului. Astăzi, slavă lui Dumnezeu, nu mai beau! Când L-am cunoscut pe Hristos, I-am cerut să-mi dea o inimă curată, o viață curată și acum tânjesc să îmi petrec timpul cu El. Mama și surorile mele sunt uimite de schimbările din viața mea. Participă și ele la prezentările de evanghelizare, iar una dintre surori și-a adus și prietenele.

O parte din darurile din Sabatul Treisprezece din acest trimestru sunt pentru o școală adventistă din capitala Mongoliei. Vă mulțumim! Pentru a citi experiențele înălțătoare ale profesorilor și elevilor de la școala din capitala Mongoliei, accesați pagina de internet www.adventistmission.org.

APRIIE

1. M. Faptele ap. 19:1,2
 2. J. Faptele ap. 1:8
 3. V. Luca 24:49
- s. a. B 19:45, CT 19:34, IS 19:41, MS 19:53, SM 20:01, DJ 19:54, AR 20:05
4. S. Faptele ap. 1:8
- s. a. B 19:46, CT 19:36, IS 19:43, MS 19:54, SM 20:02, DJ 19:55, AR 20:07
5. D. Ioan 14:18-20
 6. L. Efeseni 6:12
 7. M. Isaia 8:19,20
 8. M. Ioan 16:13,14
 9. J. 2 Timotei 3:1,2,5
 10. V. Efeseni 3:20,21
- s. a. B 19:53, CT 19:43, IS 19:51, MS 20:02, SM 20:11, DJ 20:02, AR 20:15
11. S. Efeseni 5:14-16
- s. a. B 19:55, CT 19:44, IS 19:52, MS 20:04, SM 20:12, DJ 20:04, AR 20:16
12. D. Efeseni 5:18,19
 13. L. Efeseni 1:11,12
 14. M. Efeseni 1:13,14
 15. M. Romani 8:16,17
 16. J. 2 Corinteni 5:7
 17. V. 1 Corinteni 14:15
- s. a. B 20:02, CT 19:51, IS 20:01, MS 20:12, SM 20:21, DJ 20:11, AR 20:24
18. S. 1 Corinteni 14:26,40
- s. a. B 20:03, CT 19:53, IS 20:02, MS 20:13, SM 20:22, DJ 20:12, AR 20:25
19. D. Romani 8:14
 20. L. 1 Corinteni 2:16
 21. M. Romani 6:5
 22. M. Apocalipsa 14:7
 23. J. 1 Corinteni 6:11
 24. V. Ioan 5:19,41
- s. a. B 20:11, CT 20:00, IS 20:10, MS 20:21, SM 20:31, DJ 20:20, AR 20:33
25. S. Proverbele 14:34
- s. a. B 20:12, CT 20:01, IS 20:12, MS 20:22, SM 20:32, DJ 20:21, AR 20:35
26. D. 1 Corinteni 2:14,15
 27. L. Ioan 7:37,38
 28. M. Apocalipsa 1:18
 29. M. Ioan 6:57,58
 30. J. 1 Corinteni 16:13

MAI

1. V. Isaia 54:5,7,10
- s. a. B 20:19, CT 20:08, IS 20:20, MS 20:30, SM 20:40, DJ 20:28, AR 20:42
2. S. Geneza 5:24
- s. a. B 20:20, CT 20:10, IS 20:21, MS 20:32, SM 20:42, DJ 20:29, AR 20:44
3. D. Ioan 14:23
 4. L. Ioan 13:35
 5. M. Luca 10:42
 6. M. Luca 10:36,37
 7. J. Ioan 15:12
 8. V. 1 Corinteni 8:1-3
- s. a. B 20:28, CT 20:17, IS 20:29, MS 20:40, SM 20:50, DJ 20:36, AR 20:52
9. S. Coloseni 3:2
- s. a. B 20:29, CT 20:18, IS 20:31, MS 20:41, SM 20:51, DJ 20:38, AR 20:53
10. D. Ioan 15:16
 11. L. 1 Ioan 4:20
 12. M. 1 Ioan 5:2
 13. M. 1 Ioan 2:2,3
 14. J. Romani 13:8
 15. V. 1 Ioan 5:18
- s. a. B 20:36, CT 20:25, IS 20:38, MS 20:48, SM 20:59, DJ 20:45, AR 21:00
16. S. Ioan 14:15
- s. a. B 20:37, CT 20:26, IS 20:40, MS 20:50, SM 21:01, DJ 20:46, AR 21:01
17. D. 1 Ioan 5:20
 18. L. Isaia 61:1
 19. M. Galateni 5:13
 20. M. Ieremia 29:13
 21. J. Matei 22:37
 22. V. Ieremia 31:33
- s. a. B 20:43, CT 20:32, IS 20:47, MS 20:57, SM 21:08, DJ 20:52, AR 21:08
23. S. Romani 10:10
- s. a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:48, MS 20:58, SM 21:09, DJ 20:53, AR 21:09
24. D. 2 Corinteni 3:2,3
 25. L. Efeseni 3:18,19
 26. M. 2 Corinteni 4:6
 27. M. Romani 12:1
 28. J. 1 Împărați 22:13,14
 29. V. Evrei 12:14
- s. a. B 20:50, CT 20:39, IS 20:54, MS 21:04, SM 21:16, DJ 20:59, AR 21:16
30. S. 1 Cronici 16:29
- s. a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05, SM 21:17, DJ 21:00, AR 21:16
31. D. 2 Corinteni 2:14,15

IUNIE

1. L. Marcu 10:45
 2. M. Matei 25:40
 3. M. Luca 24:32
 4. J. 2 Împărați 2:9
 5. V. Romani 2:29
- s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:10, SM 21:22, DJ 21:05, AR 21:22
6. S. Luca 22:31,32
- s. a. B 20:57, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:11, SM 21:23, DJ 21:05, AR 21:22
7. D. Faptele ap. 2:46,47
 8. L. Faptele ap. 1:14
 9. M. Matei 5:13
 10. M. Matei 5:14,15
 11. J. Luca 10:31
 12. V. Iona 4:1-3
- s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:05, MS 21:15, SM 21:27, DJ 21:09, AR 21:26
13. S. Tit 3:8
- s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:06, MS 21:15, SM 21:28, DJ 21:09, AR 21:27
14. D. Romani 1:14,15
 15. L. Faptele ap. 26:24,25
 16. M. Faptele ap. 20:32
 17. M. Luca 6:19
 18. J. Luca 8:46,48
 19. V. 1 Corinteni 9:19
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29
20. S. Faptele ap. 2:4
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:30
21. D. Ezechiel 3:21
 22. L. 2 Timotei 2:24,25
 23. M. 2 Timotei 2:1,2
 24. M. Deuteronomul 30:19
 25. J. Deuteronomul 33:29
 26. V. Isaia 53:11
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19, SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30
27. S. Ioan 12:25,26
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19, SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30
28. D. Eclesiastul 7:3
 29. L. Ioan 17:20,21
 30. M. Matei 10:32